

Manglende refusion for energifgifter for hoteller og forlystelsesparker mv. – Baggrund og konsekvenser

Der sondres indenfor energifgiftsbeskatningen grundlæggende mellem rumvarme og procesvarme/procesenergi.

Rumvarme er energi, som anvendes til at opvarme virksomhedens lokaler, f.eks. lokaler som anvendes til produktion, lager, kontorer, hotelværelser og serveringslokaler. Også varmt vand som anvendes til f.eks. rengøring af lokaler og produktionsanlæg, til bad, opvask og håndvask anses for rumvarme.

Procesenergi er energi – f.eks. i form af el - som anvendes til drift af maskiner, produktionsanlæg, edb-ustyr, belysning af produktionslokalet samt pumper og blæsere i forbindelse med virksomhedens ventilation. Procesenergi er således – lidt forenklet sag – den energi, som medgår direkte ved produktionen af et kommercielt produkt.

Der kan ikke søges refusion for afgifter af den energi der medgår til rumvarme, mens der kan søges hel eller delvis refusion for afgifter af den energi (procesenergi), der medgår til produktionsprocesser, dvs. til fremstilling af et egentligt produkt.

Som anført ovenfor kan der ikke refunderes energifgifter for den energi som anvendes til opvarmning af hotelværelser, fordi denne energi anses for anvendt til rumvarme.

Det er imidlertid HORESTAS opfattelse, at udlejning af et hotelværelse, eller den oplevelse der sælges i et vandland bør betragtes som salg af et selvstændigt produkt, som kan sidestilles med de produkter, som frembringes i industriens produktionsanlæg eller i et drivhus. En forudsætning for at produktet - f.eks. en overnatning på et hotelværelse - kan sælges er således, at værelset er varmt, at der er mulighed for at tage et varmt bad osv. På samme måde er det en forudsætning for at kunne dyrke f.eks. tomater, at der er en vis temperatur i drivhuset. På denne baggrund bør den energi, som medgår til "produktionen" heraf, dvs. f.eks. opvarmning af et hotelværelse, også behandles som procesvarme, og ikke som det er tilfældet i dag; rumvarme.

Det skal i denne sammenhæng bemærkes, at hele turisterhvervet udsættes for stadig stærkere international konkurrence og har tabt betydelige markedsandele siden 1998. Erhvervets manglende muligheder for at afløfte energifgifter forringer dets konkurrenceevne.

Særlig vedr. forlystelsesparker og vandlande

Efter elafgiftslovens § 11 kan momsregistrerede virksomheder som udgangspunkt få tilbagebetalt den del af elafgiften, som anvendes til såkaldte procesformål. En række brancher er imidlertid efter loven undtaget fra at få refunderet elafgiften, det drejer sig om en række liberale erhverv, herunder f.eks. advokater, revisorer og ejendomsmæglere – samt forlystelser. Baggrunden for at disse erhverv ikke har krav på refusion er uklar, og fremgår ikke af f.eks. SKATs punktafgiftsvejledning. For så vidt angår de nævnte liberale erhverv er det kendetegnende, at elforbruget i disse erhverv vil være begrænset, og den erhvervsmæssige betydning af den manglende mulighed for refusion er formentlig tilsvarende lille.

Dette er derimod ikke tilfældet for forlystelsesparker, vandlande, som anvender en betydelig mængde el til den daglige drift af de forskellige forlystelser mv. I takt med at turismen bliver mere og mere globaliseret konkurrerer danske forlystelsesparker og vandlande mv. i højere og højere grad direkte med forlystelsesparker i andre lande, særligt de nærmeste nabolande.

I flere af disse lande er der enten en lavere afgift eller også er der ikke tilsvarende begrænsninger som i Danmark på muligheden for at få refusion. Det forekommer således paradoksalt, når forlystelsesparker kategoriseres sammen med en række liberale erhverv, som dels ikke har den samme type elforbrug, og som heller ikke i konkurrencemæssig sammenhæng kan sammenlignes med forlystelsesparker mv.